

Đc 87

N 428V

Thơ

ÔNG THỊ GIÀU

NÓI VỚI ANH

(Giai điệu từ trái tim)

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA DÂN TỘC
HÀ NỘI - 2002

Thơ
TRƯƠNG THỊ GIÀU

NÓI VỚI ANH

(Giai điệu từ trái tim)

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA DÂN TỘC
HÀ NỘI - 2002

*Mỗi dòng thơ - một cuộc đời
Giọt thơ như giọt máu rời con tim*

GIANG THI

Dòng sông Trương Thị Giàu

Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật tỉnh Lâm Đồng

- Biên soạn :*
- Lục bát xuân ca - 1999 - NXB. Đồng Nai
 - Buồn qua bóng đời - 2000 - NXB. Văn hóa Dân tộc
 - Thơ tìm người thơ - 2001 - NXB. Văn hóa Dân tộc
 - Xôn xao nỗi nhớ - 2002 - NXB. Văn hóa Dân tộc
- Thơ riêng :*
- Tình của dòng sông - 2001 - NXB. Văn hóa Dân tộc
 - Giai điệu từ trái tim - 2002 - NXB. Văn hóa Dân tộc

DƯ ẢNH

Dòng sông Trương Thị Giàu
Thân ái tặng Thi Khách Vườn Thơ

*Ngày sau
một buổi chiều tàn
Rừng phong lá nhuộm
nắng hoàng hôn rơi
Nếu người còn nhớ đến tôi
Tắm dư ảnh gởi
một thời vàng son
Đà Lạt, 15.5.2002*

Giai điệu từ trái tim

Giai điệu từ trái tim là tiếng nói thâm, là ngôn ngữ riêng, là điệp khúc vang lên từ trái tim trần trở, cô đọng của một thời – một đời.

Những bài thơ như những mắc xích nối kết để thành một giai điệu của tình yêu – thật nhẹ nhàng sinh động – mà chỉ có cái vô cùng của nghệ thuật thi ca mới chuyển tải nổi.

Trong khung trời hẹp và giới hạn của tập thơ, Dòng Sông đã gạt bỏ đi những phức tạp của cuộc đời – ở đây không có hận thù – tàn bạo mà chỉ có tình thương và nỗi đau mất mát, những ước mơ mà suốt đời mình không với tới – và Dòng Sông còn muốn nói lên cái bất lực của chính mình – bất lực về tất cả dù chỉ gói gọn diễn tả trong khung hẹp của tình yêu mà thôi.

Rất nhiều bạn bè và bạn đọc cũng như thi khách của vườn Hồng đã từng thắc mắc rằng Dòng Sông đã viết rất nhiều thơ tình mà sao không thấy Dòng Sông đề tặng một ai? Cả người trong thơ – Vâng, những dòng thơ như những hình tượng điển hình của nghệ thuật thi ca nói chung và cảm hứng khi cầm bút nói riêng. Dòng Sông rất yêu và chỉ có một “anh” trong thơ mà thôi – như Hạc Thành Hoa đã

viết “Anh trong thơ dễ thương biết mấy”, chính vì cái “dễ thương” ấy mà có tập thơ này. Bởi vì ở đây Dòng Sông đã lướt bỏ, đã vượt lên trên cái tị hiềm ích kỷ, và chiếm hữu – mà chỉ có thi ca mới đủ sức thuyết phục, mới đủ sức chuyển tải cái lãng mạn đi vào vào lòng người – bằng sức lắng sâu, độ mượt mà của những vần lục bát thân thương. Nếu như tập thơ này dành riêng cho một người “một ai đó” thì còn gì là giá trị của thi ca, bởi vì nơi đâu có sự chiếm hữu hiện diện thì nơi đó chỉ có điều tàn. Giai điệu từ trái tim như tiếng nói thâm – mà mình không thể trực tiếp nói với ai được đành âm thầm gói gắm vào nghệ thuật thi ca.

Tập thơ nhỏ như một nốt nhạc vang xa, sẽ thay Dòng Sông đến với các bạn yêu thơ trên mọi miền quê hương yêu dấu.

Dalat, 15.6.02

Dòng Sông Trương Thị Giàu

THÀNH PHỐ TRONG NHAU

*Có một chiều em nhặt nỗi buồn rơi
Trên thị trấn miền cao nguyên lạnh giá
Gió ào tới hôn liêu lên đôi má
Bờ môi mềm nhám nháp nỗi buồn em*

*Có một chiều như lạ như quen
Em đặt từng bước chân lên mùa hạ
Và bất chợt em thấy mình xa lạ
Giữa cuộc đời - giữa thành phố không anh
Đà Lạt rất tình và Đà Lạt rất xanh
Cảng sội nhớ mong manh từ phố núi
Đường chim bay hay con đường anh run rủi
Những con đường của thành phố không em*

*Và chiều nay vừa lạ vừa quen
Con đường cũ chen dấu chân lũ khách
Một ánh mắt về em như thâm trách
Dù thành phố nào ta vẫn trong nhau.*

Dalat 19.9.2001

HUYỀN THOẠI EM

*Em đếm bước trong mùa thu lộng gió
Mắt thông nhìn nghiêng ngó nỗi buồn em
Tóc thông bay phủ đường đến trái tim
Vàng phấn rắc lên miền kỷ ức*

*Xe rời bến em bỗng thành xa lắc
Bến đợi chờ xanh ngắt một chiều mong
Nơi anh về có những hàng thông
Nơi anh đến có Dòng sông em chảy*

*Đến - đi - bây giờ và mãi mãi
Vẫn giọt buồn tuôn chảy một dòng em
Tình cho em - anh chỉ có một zem
Zem tình ái của riêng em huyền thoại*

Thu 2001.

ĐÊM THƯƠNG

*Thu đang thả sợi nắng vàng
Tôi phơi lên đó từng hàng thơ xanh
Thu chia từng chút nắng hanh
Tôi vẽ nỗi nhớ vòng quanh nụ cười*

*Chiều đi sót hạt nắng rơi
Mà nghe từng nỗi đau đời lên ngôi
Xoa tay phủi nỗi buồn tôi
Gọi vào trong nhớ mờ cõi tình trường*

*Quán khuya thấp thoáng cuối đường
Lá me rụng xuống đêm thương đỏ nhào
Dáng gầy giữ nỗi xôn xao
Thu bay từng giọt đậu vào mắt ai.*

Dalat 25.9.2001

CHIẾC LÁ TÌNH YÊU

*Em từ chiếc lá bước ra
Hay từ đông rớt bước qua hạ hồng
Vành môi cong nét cầu vồng
Nụ cười lửa hạ đốt lòng... người đứng.*

*Bước chân mười bảy ngập ngừng
Mưa từ giọt nấn rưng rưng thành dòng
Cúi nhặt một ánh mắt trong
Cài lên mái tóc thơm nồng tình ai*

*Quán dốc nâng cốc chiều nay
Môi đắng men rượu lòng say men tình
Em bước vào chiếc lá xinh
Để hoàn thiện nốt biến trình tình yêu*

Dalat 21.9.2001

CHIẾC LÁ TÌNH YÊU

*Em từ chiếc lá bước ra
Hay từ đông rớt bước qua hạ hồng
Vành môi cong nét cầu vồng
Nụ cười lửa hạ đốt lòng... người đứng.*

*Bước chân mười bảy ngập ngừng
Mưa từ giọt nén rừng rưng thành dòng
Cúi nhặt một ánh mắt trong
Cài lên mái tóc thơm nồng tình ai*

*Quán dốc nâng cốc chiều nay
Môi đắng men rượu lòng say men tình
Em bước vào chiếc lá xinh
Để hoàn thiện nốt biến trình tình yêu*

Dalat 21.9.2001

TIA MẮT

*Xoay nhanh chụp chiếc lá vàng
Mùa thu đông đánh điệu đàn đến kia
Em đi ngã bóng chiều chia
Bước chân vấp phải một tia mắt tình.*

*Giấu trốn giữa nụ cười xinh
Trái tim bồi rồi riêng mình biết thôi
Mùa thu đông đánh tới rồi
Vàng phai sắc lá rồi bồi lòng hoa.*

*Bóng em bên bóng chiều tà
Lung linh trong nắng như là bóng ai
Anh xa vắng lắc đầu hay
Chỉ một tia mắt rủi may một đời.*

11.8.2001

BÀI THƠ CHO TÔI

*Bài thơ tôi viết cho tôi
Có trăm ngàn nỗi ngậm ngùi xót xa
Buồn rơi rụng xuống cỏ hoa
Vàng trắng mười sáu vàng pha áo người.*

*Tìm mua cho được nụ cười
Đóng khung để gửi tới người tôi yêu
Đêm nay rừng lạnh sương nhiều
Nghe con chim mách lăm điều thị phi*

*Âm thầm đêm tiễn chiều đi
Tình tôi theo cánh chim di trốn đời
Tìm mua chưa được nụ cười
Thôi về hong góc cây đời lạnh căm.*

7.8.01

CANH BẠC CUỘC ĐỜI

*Nỗi niềm ký gửi vào thơ
Cuộc đời tiêu hết như tờ năm trăm
Mua lắm những cái oái oăm
Ngỡ là của quý, ngàn năm giữ gìn.*

*Trăng đêm thức đợi bình minh
Lật con bài cuối biết mình đã thua
Ngả nghiêng ngọn cỏ gió đùa
Cúi đầu đứng trước cổng chùa ăn năn*

*Thương mình với nỗi trở trăn
Chỉ một canh bạc đã lẫn lóc đời
Vì ham bắt nhốt chim trời
Liều chơi canh bạc cuộc đời là đây.*

8.2000

VÌ SAO VÔ TÌNH

*Bước đi khẽ động đôi bờ
Mắt hoa trinh nữ khép hờ làm duyên
Em xòe từng ngón tay tiên
Nhẹ xoa lên nỗi truân chuyên của mình*

*Trên tay cầm một chút tình
Mà đau đáu với dáng hình người đứng
Anh vui yến tiệc từng bừng
Em bưng ly rượu như bưng nỗi sầu.*

*Mắt thơ ươm hạt mưa ngâu
Nở ra một nhánh đông sầu tàn mau
Ước mơ bỏ lại phía sau
Đêm ngồi trách những vì sao vô tình.*

5.8.01

MƯA TÌNH

(Viết với Mưa Tình của Giang Thi)

*Giữa vùng gió xoáy loay hoay
Bỗng nhiên em sợ mưa phai mất tình
Giọt mưa mang một dáng hình
Núp nhanh kéo trúng tim mình vỡ tan.*

*Ngồi nhìn từng hạt mưa hoang
Tỉ ta tỉ tách ngang tàng ngoài hiên
Giọt nào mang nỗi ưu phiền
Giọt nào nổi loạn cuồng điên trong lòng.*

*Tan mưa phố chợ lại đông
Vẫn nghe tiếng gió trong lòng mưa bay
Và em gặp ánh mắt ai
Với cùng nỗi sợ... mưa bay mất tình.*

9.8.01

LỐI VÀO TRÁI TIM

*Lấy tên người viết vào thơ
Gọi tên người mất tôi mờ là sao ?
Vì anh khóa cánh cổng rào
Thì đâu còn lối đi vào trái tim.*

*Bay hoài đã mỏi cánh chim
Tình yêu đích thực biết tìm ở đâu ?
Hoa tóc nở trắng trên đầu
Tôi đem đi bán nỗi sầu của tôi.*

*Trở trần thì cũng thế thôi
Đắng cay đã uống mềm môi lâu rồi
Vì ai tôi đến chợ đời
Bán thương, bán nhớ, để rồi... bơ vơ.*

10.8.01

CON ĐƯỜNG RỢP BÓNG SÂU ĐÔNG

*Em qua phố rẽ đường cong
Vắng anh có bóng sâu đông che đường
Lối mòn dẫm bước chân thương
Sâu đông nở suốt con đường em đi.*

*Ngập ngừng trong bóng tà huy
Buồn đau với những chuyến đi không về
Lời anh nghiệt ngã ử ê
Em nghe buồn đến tái tê trong lòng.*

*Tìm nhau trên con đường vòng
Cuối mùa rụng lá sâu đông đầy đường.
Cúi hôn từng chiếc lá thương
Tìm quên giữa chốn tình trường không anh.*
6.8.01.

SẦU RIÊNG TRÁI MÙA

*Nước mắt rớt xuống trái tim
Để nuôi dưỡng trái sầu riêng trái mùa
Đã thua trong một trò đùa
Sầu riêng chín ứng trúng mùa rụng rơi*

*Dù anh cá nước chim trời
Có bay xin nói một lời rồi bay
Giật mình tay vẫn trắng tay
Sầu riêng kết trái đến nay mấy mùa*

*Boong boong vọng tiếng chuông chùa
Ván bài lật ngửa em thua nữa rồi
Nghe đây này cánh chim trời
Em không hối tiếc một thời yêu anh*

12.8.01

GIẬN

*Giận em anh bỗng ngang tàng
Ghét em với cái điệu dàng ngày xưa
Thoáng nghe con mắt đỏ mưa
Đếm bao nhiêu giọt cho vừa lòng anh.*

*Con chim chiến chiến loanh quanh
Ríu ra ríu rít trên cành tương tư
Gọi anh, anh chẳng thềm ừ
Mặc ai bồi rồi anh vô tư cười.*

*Chim bay về núi tối rồi
Em đi xúc gạo lấy nồi nấu cơm
Lửa rơm ba ngọn lửa rơm
Đốt cho cơn giận cháy thơm... anh đến.*

12.8.01

ĐỘNG HOA VÀNG

*Em đi tìm động hoa vàng
Rừng phong in bóng áo hoàng hôn bay
Ngập ngừng từng bước tỉnh - say
Mắt thao láo mở về ai cuối trời.*

*Lần theo dấu vết chim trời
Một thời hoa mộng một đời khổ đau
Động hoa vàng ở nơi đâu ?
Chiều khoanh bóng nhỏ túi sầu nặng vai*

*Bước hoang mang bước lạc loài
Nghe tình yêu gọi bên ngoài trái tim
Em lê gót ngọc đi tìm
Vàng hoa thấp thoáng cuối triền nước mây.*

ĐÀ LẠT CHIỀU THƯƠNG

*Đi trong Đà Lạt mù sương
Bỗng nghe con đế khóc thương gọi mình
Không gian chiều bỗng rộng rình
Vì con đế gọi tôi nhìn lại tôi*

*Có nghe Đà Lạt chiều rơi
Dư âm như thể một lời nước non
Câu thơ tình viết chưa tròn
Lời thơ chưa cạn đã mòn bút thơ*

*Thì thôi tất cả là mơ
Thì thôi gởi trọn trên tờ giấy hoa
Dẫu rằng anh của người ta
Chút tình riêng đó đã là của tôi.*

Tết Nhâm Ngọ 2002

MÙA PHA LÊ

Người thơ ơi

ở trên rừng

thấy mưa đổ giọt

xin đừng xót xa .

Giọt dài giọt ngắn kêu sa

Nghe như tiếng khóc vỡ òa trên môi.

Vòng tay phố núi xa rồi

Mà còn đây cả một trời đam mê

Rừng mưa vẫy gọi em về

Cớ sao anh gởi pha lê giọt buồn

Một tay em đón chiều buông

Một tay em đón giọt buồn anh cho

Hai tay nặng trĩu mừng lo

Trái tim hóa đá bỗng rò rỉ đau.

MỘT ĐÓA HOA BUỒN

*Hoa sen đâu có trên rừng
Thì đây một đóa hoa mừng người yêu
Dù em người cũ rong rêu
Đã từng thả một cánh diều ước mơ*

*Ừ thì tất cả là thơ
Ừ thì em chỉ nằm mơ ban ngày
Mở bàn tay - Nắm bàn tay
Run run em nhấc then cài trái tim*

*Giữa lòng phố núi bình yên
Cớ sao em lại đảo điên quay cuồng ?
Trên tay một đóa hoa buồn
Một dòng nước mắt ngược nguồn về anh !*

Dalat, Mừng 4 tết Nhâm Ngọ

SOI GIƯƠNG

*Soi gương để ngắm bóng mình
Có làm đồ quán xiêu đỉnh nổi không
Làn môi nở đóa hoa hồng
Nụ cười lửa hạ đốt lòng người đừng*

*Trong gương hiện nổi ngập ngừng
Người ta giờ đã đứng dừng mất rồi
Sao tình yêu - đã đổi ngôi
Có còn chi nữa mà ngồi nhớ thương*

*Em ngồi trang điểm trước gương
Anh đi bỏ lại một phương em buồn
Em ra gọi cánh chuồn chuồn
Gom mây trắng lại chở buồn đi chơi*

MÙA

*Mưa rơi
hay nước mắt rơi ?
Mưa ở ngoài trời ?
Mưa ở trong em ?
Một tay em mở cửa tim
Một tay em vén bức rèm tương tư.*

*Anh yêu em thật đấy ư ?
Mà sao anh vội già từ mùa thu ?
Nghìn năm Đà Lạt sương mù
Nghìn năm em ở ngục tù thế gian*

*Khách thơ
gọi
Dòng sông ngoạn
Hay là dòng chảy gian nan giữa đời
Rừng thông lá rụng chiều rơi
Nhớ anh với nỗi đau đời trầm luân...*

Dalat, 20.5.02

NÓI VỚI ANH

Anh ạ

*Cây phượng vĩ vội vàng thấp lửa
Đỏ rực cảnh nhuộm nửa hồn em
Một nửa kia là phía trái tim
Đang cất giữ riêng từng nỗi nhớ*

Đường phượng bay

Hay con đường em trần trở

Đà Lạt buồn

Một thuở mây sương

*Cánh phượng hồng cháy đỏ những chiều thương
Vòng kỷ ức vàng một phương khát vọng*

Anh và em

Ai ?

Nỗi bờ thực - mộng

Giữa cuộc đời dài - rộng - mệnh mông

Để phượng hồng vẫn cháy đỏ chờ mong

Từng phiến lá vẫn xanh hy vọng

Dalat, 20.5.02

ĐÂU THỂ NÀO XÔN XAO

*Có phải phượng đang rơi
Hay là tình nhân tới
Bằng bước chân cỏ rêu
Qua ngõ đời xôn xao*

*Đêm tiễn chiều đi mau
Mùa thương dài nuôi tiếc
Đi trong mùa tiễn biệt
Ai biết là em đau*

*Giọt nước mắt xanh xao
Trong mắt ai thuở nào
Khi tình yêu đã chết
Đâu thể nào xôn xao.*

DÒNG SÔNG EM

*Em không là con sóng
“Để hôn cát vàng anh”
Đâu phải là rừng xanh
Để cho anh lạc lối.*

*Em không là biển tối
Mà chỉ là Dòng Sông
Âm thầm một dòng chảy
Giữa thơ buồn mênh mông.*

TÌNH LƯU LY

*Tôi leo lên núi tìm thơ
Hay đi tìm những ước mơ của mình
Lưu ly nở tím bình minh
Hành trang còn thiếu mảnh tình vắt vai.*

*Hải âu tung cánh biển dài
Đi tìm duyên lạ ra ngoài biển khơi
Và tôi tìm lại chính tôi
Nhặt mơ ước giữa cuộc chơi dữ dằn.*

*Tôi bay như cánh chim bằng
Hóa thân vào cõi vĩnh hằng của thơ
Hai tay hai túi ước mơ
Tại sao tôi vẫn còn ngờ chiêm bao.*

CHIỀU ẤY

Chiều ấy ...

Nắng vàng trải lụa

Tiến em rời thành phố mây sương

Ngã ba đường

Anh đợi một người thương

Hai nỗi nhớ cùng che phương hạnh phúc

Chiều ấy ...

Mây ngập ngừng ngõ trúc

Bất chợt mưa bụi giăng giăng

Mắt anh nhìn như những cánh bằng lăng

Ấu yếm - nhuộm em tím ngắt

Chiều ấy ...

Đã thành xa lắc

Đâu rồi ánh mắt ngày xưa

Em tìm

Và mắt em mưa.

DẤU ẤN - VÀNH MÔI

*Ai làm rung cánh hoa đào
Và ai chấn lồi đi vào trái tim
Nỗi đau ai bắt nằm im
Và ai khóc giữa chiều nghiêng bóng chiều.*

*Rượu hay nước mắt người yêu
Uống đi anh, uống những điều xót xa
Trái sầu ai giữ trong ta
Đợi khi nào chín làm quà tặng anh.*

*Quần quèo nỗi nhớ trên cành
Trăm năm em giữ để dành cho em
Bao giờ nỗi nhớ thành quen
Thì còn dấu ấn trên vành môi thôi.*

MỘT CHƯƠNG THƠ BUỒN

*Ai làm thơ cũng dễ thương
Còn tôi viết cả một chương thơ buồn
Đá nghe đá đổ lệ tuôn
Âm vang ngân vọng đầu nguồn cuối sông.*

*Ngày sau - vẫn có hoa hồng
Chạm gai rướm máu như lòng tôi thôi
Hôm qua tình đã chết rồi
Cúi đầu tiễn một lần thôi... thơ buồn.*

*Con suối róc rách sâu tuôn
Chảy đi không chảy ngược nguồn về tôi.
Đưa tay vớt xác tình trôi,
Từ nay mình đã... mồ côi... tình trường*

*Tôi làm thơ cũng dễ thương
Vì tôi có cả một chương thơ buồn
Mây nghe mây đổ mưa tuôn
Người thơ nghe được có buồn... như tôi ?*

XA RỒI

Xa rồi tất cả xa rồi

Tình còn đâu nữa mà ngồi điểm trang

Cấn môi bật máu thành hàng

Uớt câu lục bát giữa tàn đông rơi.

Tôi góm từng mảnh chơi vơi

Dán con tim rách tả tơi lâu rồi.

Sao tình yêu đã đổi ngôi

Mà sao chiếu mệnh một đời thôi miên.

Tôi nhặt chiếc lá sầu riêng

Dem về cất giữa ngăn tim để dành

Buồn như số phận của mình

Khác chi kiếp lá xa cành... chao nghiêng

Tôi luyện từng nỗi niềm riêng

Ngày sau sẽ hóa linh thiêng cõi tình

Mộng đời sẽ hóa ba sinh

Và tôi gọi một tiếng “mình”, mình ơi !

AI BUỒN HƠN AI

*Tôi mang tên một Dòng Sông
Trôi lên non đứng mà trông xuống đời
Hay còn đi giữa mù khơi
Để tìm chứng tích một thời bơ vơ.*

*Từng thơ - từng hẹn - từng chờ
Thế sao có thể giả vờ gió bay
Viết câu lục bát chiều nay
Anh xa xôi quá có hay tôi buồn*

*Giọt khuya tí tách sương buông
Động trong đáy mắt ai buồn hơn ai.*

8.6.02

YOK ĐÔN

Kỷ niệm lần về thăm Yok Đôn Ban Mê 28.5.2002.
Thương tặng anh chị Nguyễn Long - Nguyễn Phước -
Hong Hoa và các bạn trẻ Ban Mê Đà Lan - Lê Đức

Yok Đôn

Yok Đôn ơi !

Rừng xanh lên tiếng gọi mời

Hay là nắng ấm đang cười với hoa

Cầu treo đặt bước chân ngà

Khó đi như thế em qua cầu đời.

Dưới sông là bóng em trôi

Trên cầu em ngỡ đánh rơi cuộc tình

Áo màu sương khói trắng tình

Dung đưa theo nhịp cầu tình em đi.

Bờ sông có bóng cây si

Mà vẫn còn thiếu một mi li tình

Em về nhớ lắm cầu xinh

Chia tay giữ lại chút tình Yok Đôn.

28.5.02

RƯỢU EM

*Rượu đây anh, em rót mời
Uống đi, uống cạn một thời xuân em
Nếu say em sẽ bắt đền
Nguyện làm hành khất bên thêm tình yêu.*

*Có say nên mới dám liều
Có say mới thấy rõ điều điều ngoa
Em mang dáng dấp ngọc ngà
Với anh, em chỉ... đàn bà... thế thôi !*

*Ừ thì như thế mới "đời"
Uống đi uống cạn những lời thị phi
Nụ hôn dấu ấn còn ghi
Trăm năm đâu phải chỉ vì... rượu em.*

14.6.02

MỘT MI LI TÌNH

*Dù em có gọi trăm lần
Chỉ xin anh chịu một lần lắng nghe
Vòng tay ôm nỗi sắt se
Tóc bay bơi rồi lá me rụng vàng*

*Anh về tiễn một mùa sang
Còn em đi nhặt từng hàng lệ xưa
Nhớ thương chất mấy cho vừa
Trong kho tình ái chỉ thừa mình em*

*Đông hồng nở một mùa ghen
Chưa tàn chủng tích... không quen.... lạ kỳ
Giọt buồn rơi trắng lối đi
Khi em tìm lại một mi li tình.*

KÝ ỨC VÀNG

*Hoa quỳ vàng cuối phố
Ngán ngát hương chiều tàn
Em đi qua cuối phố
Nghe nhớ thương ngập tràn*

*Mưa rớt bờ dĩ vãng
Tóc rối chiều hư không
Ký ức vàng một thuở
Lãng đãng buồn chờ mong*

*Lời yêu em còn đó
Sao bây giờ thành không
Trái tim yêu bỏ ngõ
Giữa vô cùng mệnh mông.*

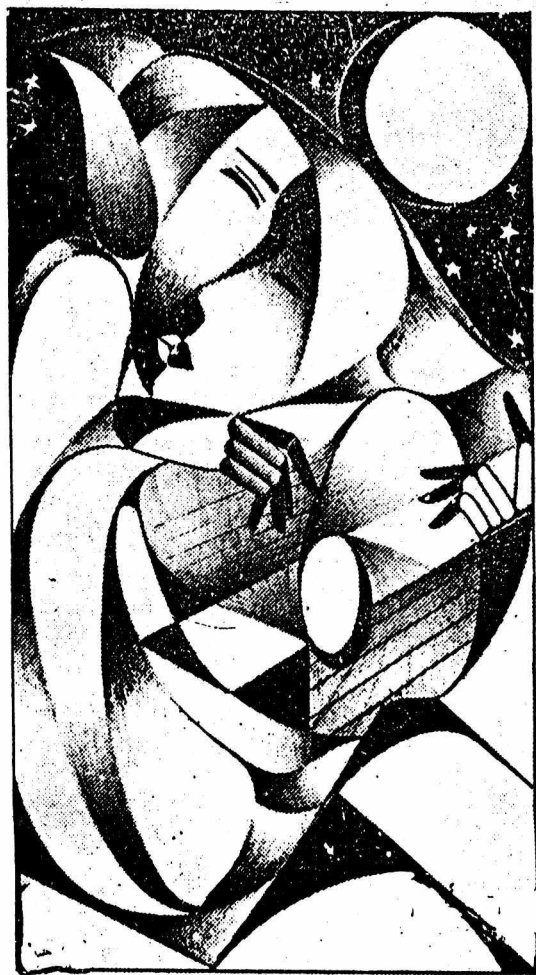
MÙA YÊU

*Thưa anh trời đã vào đêm
Anh ru em ngủ bên thềm trăng sao
Tiếng anh trầm ấm vút cao
Hát bài ca cũ ngày nào... “rong rêu”.*

*Thưa anh đã mất mùa yêu
Dòng Sông vẫn chảy liêu xiêu phận mình
Em vừa mất trắng mùa tình
Nụ hôn vừa rớt khi bình minh lên*

*Thưa anh đừng cố tình quên
Cho thêm nặng nỗi buồn tênh lâu đời
Thì anh vẫn cứ lả lơi
Trắng ngàn năm vẫn muôn đời mười lăm*

10.9.2002

RỪNG SÂU

Rừng thông

Nghiêng bóng làm duyên

Hay là thông ử

Niềm riêng của đời

Tôi thầm gọi

Người yêu ơi

Sao anh nở đẽ

Tình rơi mất rồi

ĐÀ LẠT MƯA

*Đà Lạt bây giờ không anh
Lang thang em bước một mì nh
Tiếng mưa gọi thăm cuối phố
Giọt buồn rung lá thông xanh*

*Đà Lạt anh đành quên sao
Chiều nay mưa gió ào ào
Đội về từ trong tiềm thức
Qua miền ký ức lao xao*

*Đà Lạt chìm mình trong mưa
Mất nhau mà ngỡ như đùa
Vàng thau cũng thành quá khứ
Em bây giờ buồn hơn xưa.*

VƯƠNG NỮ

*Em dù vương nữ mất ngôi
Một thời kiêu hãnh - một thời bên anh
Trái tình yêu vẫn ngọt lành
Thế sao anh chẳng để dành cho em*

*Con đom đóm xé màn đêm
Vườn tình sao bỗng có thêm một người
Nhếch môi để có nụ cười
Nụ cười khinh bạc, nụ cười thương đau*

*Khi anh bù đắp nỗi đau
Là em tuôn chảy một màu lưu ly
Giọt buồn còn đọng quanh mi
Lấp la lấp lánh - chiều đi rì rào*

*Mai sau dù có thế nào
Vườn hồng đâu dám ngăn rào chim xanh
Dù anh tìm yếm kiếm oanh
Em con chiêm chiêm bay quanh gốc buồn.*

RU ĐỜI

*Tôi ru trắng một giấc đời
Nỗi đau ngủ nhé muộn rồi trắng đêm
Lời tình hát mãi buồn thêm
Câu thơ tình rụng trắng thêm ái ân*

*Pha lê nước mắt trong ngần
Chảy xuôi chảy ngược mấy lần về tìm
Vai mang túi rỗng đi tìm
Trên từng cây số nỗi niềm nặng vai*

*Người yêu tôi vẫn còn đây
Trái tim hóa đá vẫn đầy nhớ thương
Tôi từ trong cõi vô thường
Theo anh đến chốn tình trường... mất nhau.*

BUỔI CHIỀU

Buổi chiều

Đà Lạt lang thang

Một mình đi giữa những hàng thông xanh

Buổi chiều

Đà Lạt không anh

Hoa quỳ không nở những cành hoa vui

Buổi chiều

Đà Lạt và tôi

Cầm cây bút kẻ một đôi môi cười

Vẽ chân dung

Của một người

Mắt hoa ướm đầm - rã rời giấy hoa

Thì thôi ta lại vẽ ta

Một tên lãng tử - điên tà tà điên

Vẽ một con mắt cười duyên

Một con mắt tối cho huyền diệu môi

Bức tranh tôi vẽ về tôi

Là cô đơn đó

Một đời cô đơn.

HÒA ÂM TÍM

*Gởi về anh chút tím thương
Tím từ ánh mắt tím chương thơ buồn
Tím đều nhịp bước chân buông
Tím lan mái tóc tím đường em đi*

*Mây chiều tím cánh chim di
Em ôm giấc mộng tím vì nhớ anh
Lưu ly pha sắc tím xanh
Tím đôi tay giữ mong manh cuộc tình*

*Vì ai em tím môi xinh
Hồn hoang cô quạnh một mình tím đêm
Tìm nhau tím cọng cỏ mềm
Khung trời dĩ vãng tím thêm ái ân.*

ẢO ẢNH

*Tôi mang theo một giấc mơ
Đi tìm trả lại người thơ nhân tình
Đập tan nát một khối tình
Hằn sâu ảo ảnh một mình tôi đau.*

*Mấy lần cát đã vì nhau
Ngăn con sóng dữ lao xao mạn thuyền
Anh về bến lạ bình yên
Còn tôi mất nụ cười duyên lâu rồi*

*Soi gương thoa chút son môi
Để cho thắm lại một thời yêu xưa
Nợ tình trả mấy cho vừa
Ngẩn tim trống rỗng vẫn thừa nỗi đau.*

GIỌT NẮNG EM CHỜ

*Vàng rơi giọt nắng đầy tay
Nhớ không anh - nhớ những ngày gặp nhau
Khi xa anh hẹn mùa sau
Hạ rơi nắng tím vì nhau anh tìm*

*Quanh sân rợp tím bìm bìm
Tình em như ngọn cỏ mềm thiết tha
Em ngồi đếm mấy xuân qua
Đợi chờ cho cỏ nở hoa... nhưng mà*

*Vàng rơi nắng trải lụa là
Như anh từng bảo ta là của nhau
Em đóng lời cũ ngọt ngào
Vẫn còn nguyên đó... xôn xao... em chờ.*

QUÁN THƯƠNG

*Khi em treo bảng quán thương
Là em bán cái văn chương ưu phiền
Vàng trắng mười sáu treo nghiêng
Con sông thơ chảy qua miền héo hoi*

*Quán xưa cuối dốc vẫn còn
Một viên cuội ngủ lẫn tròn dưới chân
Cớ gì khách đứng băng khuâng
Cầm câu thơ cũ tần ngần tìm ai*

*Quán nghèo phát phối thơ bay
Vì em vương nữ mất ngai lâu rồi
Ghế đây mời khách tạm ngồi
Nghe câu lục bát một thời bỏ quên*

MƯA XANH

Kỷ niệm mùa mưa - tháng 7.2002

*Cả tuần nay Đà Lạt mưa
Trong mưa có tiếng mưa xưa trở về
Phố chìm ngập mưa lê thê
Mất đêm đón một người về chiêm bao*

*Tháng năm những trận mưa rào
Hay là mưa khóc tiễn nhau xuống đò
Chớp mi nhốt nỗi buồn lo
Tóc em cột chặt con đò trong anh*

*Đà Lạt dẹt mùa mưa xanh
Dẹt chung một giấc mộng lành trong nhau
Ngừng thôi những giọt mưa đau
Mỗi khi trời đất hôn nhau mưa hoài*

ĐÀ LẠT MÙA XUÂN

*Thương hoài
Đà Lạt mùa xuân
Từng cơn mưa nhẹ
Rưng rưng trong lòng
Cúi đầu đi giữa rừng thông
Chạm xuân còn thiếu một vòng tay ôm*

*Thương hoài
Đà Lạt hoàng hôn
Lang thang dốc cỏ
Chiều hôm đợi người
Chạm xuân còn thiếu nụ cười
Mùa xuân em bỗng hóa người rong rêu.*

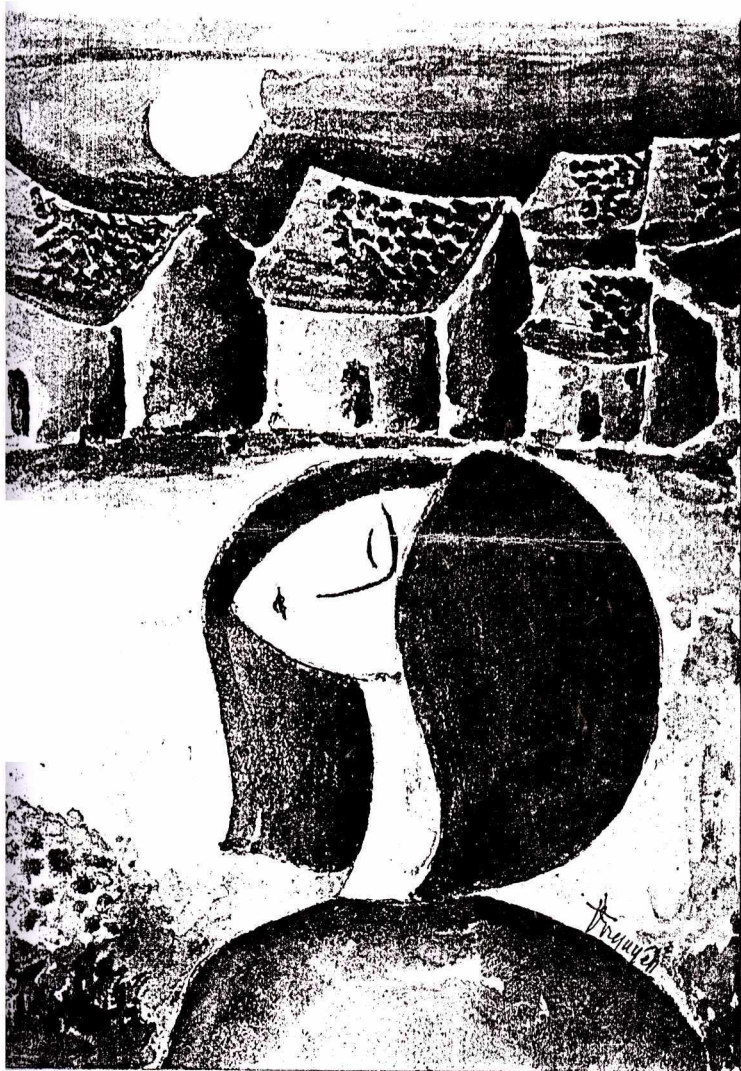
Tết Nhâm Ngọ 2002

BUỐM LẠ

*Có con bướm lạ vườn hồng
Hút hoa tình luyện hóa rồng bay cao
Hiện sinh cần cỏi hoa đau
Thời gian hoàn trả một màu thời gian.*

*Có con bướm lạc vườn hoang
Áo mây bướm mặc cao sang một mình
Hiện sinh còn lại chút tình
Thời gian hoán chuyển mặc tình thời gian*

*Vườn tình xây dọc xây ngang
Mời con bướm lạ ghé sang bên này
Hiện sinh gôi cỏ chiếu mây
Cho con bướm ngủ, giấc đầy xuân em.*

PHỐ TÌNH NHÂN

*Em đi qua phố tình nhân
Đếm dư bước lẻ ngỗ gần mà xa
Cỏ gai náu bước chân hoa
Máu tuôn hồi tiếc... đã qua một lần*

*Cỏ vàng úa một vương sân
Như trong hoang tưởng có sân cỏ đầy
Buồn em đáng núi hao gầy
Hay buồn chưa đủ đọng đầy Dòng Sông*

*Em về qua phố ... tình không
Rèm mi khê động giọt hồng rơi nhanh
Dưới chân cỏ xoắn xuýt xanh
Tình nhân phố lạ không dành cho em.*

8.2002

TÌNH CẦU DĨ VÃNG

*Tôi buồn chỉ một mình tôi
Còn anh đã tếch xa rồi còn đâu
Mặt đắng chấy ngược lên đầu
Tôi về đốt cháy tình cầu tìm anh*

*Vườn thơ mãi mãi chờ anh
Người yêu còn đó anh đành bỏ sao ?
Xưa anh đứng mãi cổng rào
Chờ tôi mở lối để vào trái tim*

*Giờ anh tắm cá bóng chìm
Giờ như đá nổi giông chìm ước mơ
Giờ tôi lạc lõng vườn thơ
Quanh bờ dĩ vãng chưa mờ dấu thương*

15.7.2002

HỘI CÔNG CHIÊNG

Kỷ niệm đêm Hội công chiêng núi Lang Bian đêm 5.7.2002 với các bạn văn nghệ TP.HCM - Thương tặng các anh chị - Nhà văn Trần Thị Bông Giấy, nhà thơ Hoàng Vũ Đông Sơn - Lê Khánh - Thế Phong và các bạn trẻ Tuấn - Khánh Thực

*Lang Bian gợn chút mây buồn
Bập bùng ánh lửa đêm buông xuống rừng
Em xoay trên bước chân trần
Công chiêng xoeng xoeng - cắc cùm tơ rừng*

*Tiếng khèn bay giữa đêm chùng
Xòe tay nâng chén rượu cần nhấp môi
Em gửi mùa xuân lên đồi
Hoa ban nở trắng góc trời... trắng em*

*Khèn ơi ! Bay giữa đêm đen
Con trai con gái gửi đêm sang ngày
Lang Bian núi vẫn đầy mây
Rượu cùng với bạn với đầy buồn vui.*

HUYỀN THOẠI HOA

*Thượng đế sinh ra tôi vốn là một kỳ hoa
Ngài bảo anh làm vườn đem tôi trồng trong
vườn thượng uyển
Nhưng anh làm vườn vốn là tên nhà thơ lơ đãng
Hắn đánh rơi tôi xuống vệ đường trần
Thành phố tình nhân - bên một nghĩa trang
sỏi đá khô cằn đầy cỏ dại
Tôi mọc lên oằn oại
Sống èo uột khó khăn giữa một nơi không
phù hợp với mình
Như một định luật tôi đã nở hoa
Những đóa hoa đủ sức chinh phục cuộc đời
Dù nó èo uột nhỏ nhoi sống bằng những giọt
sương ít ỏi, và ngả nghiêng trước những trận
bão đời.
Một kỳ hoa không lẫn với loài hoa khác
Vì biết tỏa ngát hương để nở thành huyền
thoại hoa.*

ĐỐT CHÁY TINH CẦU

*Bút trên tay và máu trong tim
Tôi đánh vật với từng con chữ
Để tìm ra ngôn ngữ sáng tạo nên minh triết
trong tôi - đang lẫn trong cái chung của cuộc đời
Nhưng chỉ gặp toàn thất vọng buồn đau
Tôi đốt tôi bằng những nỗi buồn
Đốt anh bằng khổ đau
Đốt thế gian bằng nhiên liệu nước mắt
Tôi đốt cả tinh cầu nhưng không đốt nổi cô đơn*

SÂN KHẤU ĐỜI

*Trong gánh hát tình yêu tôi giữ một vai hề
Để điểm xuyết cho vở tuồng đang diễn
Bán những trận cười trong từng vai diễn
Để nuôi thân !*

*Nhiều lúc tôi rất phân vân
Nhưng đạo diễn không chịu phân vai khác
Tôi diễn trò cười mà mặt mày ngơ ngác
Sân khấu đời lác đác người xem.*

LỜI CUỐI CHO ANH

*Ngày anh ra đi
Xa trái tim Đà Lạt
Xa tôi
Hoa quì vàng không nở
Tôi mang trần trở đi tìm
Giữa đời tăm cá bóng chìm
Nỗi buồn dâng lên mắt
Và tôi cúi mặt
Tôi biết nơi anh ở
Không xa
Và cũng không gần
Thành phố tình nhân
Tôi đã đến nhiều lần trong giấc mơ tôi
Đứng ở bên kia đường thôi
Để nghe bão về gầm thét
Đêm Tây nguyên trời rét
Tôi bỗng thâm ghét... một người đứng.*

KỶ NIỆM BUỒN

*Em gom kỷ niệm cất vào tim
Để khi anh nhớ anh sẽ tìm
Đáy thẳm năm chìm dần tuổi nhỏ
Bằng lăng chiều nở tím môi em*

*Khi nỗi nhớ giục lòng em mở cửa
Đón anh về trong giấc chiêm bao
Vòng tay ôm quá đôi ngọt ngào
Dem mộng mị cất vào ký ức*

*Chút tình thôi cho lòng em cay cực
Biển âm âm biển không hiểu Dòng Sông
Cũng như gió đâu hiểu lòng hoa cỏ
Và anh thì không thể hiểu em*

10.8.2002

HƯƠNG TÌNH YÊU

*Sẽ mãi mãi mình không phải của nhau
Dấu nỗi đau tím bầm ngọn gió
Dù ta nhớ nhau như hương cỏ
Vẫn không thể có nhau ở trong đời*

*Em nơi này đếm ngày tháng dần trôi
Anh nơi ấy đếm buồn rơi thắm lặng
Hát độc hành nghe gừng cay muối mặn
Trên từng lá thông xanh*

*Một con người dày dặn như anh
Mà tình yêu sao mỏng manh như ngọn gió
Chút tình thôi - anh dành cho em đó
Cầm trong tay mà chưa có bao giờ*

Em ngói đầu chạm những vần thơ ... tím ngắt.

CHIẾN TRANH TÌNH YÊU

*Giữa điêu tàn đổ nát của tình yêu
Bởi cuộc can qua của bấy sự tử cái
Chiến tranh tình yêu trong mọi thời đại
Đã làm tôi tê dại mấy mươi năm*

*Dù tôi là cả một dòng sông
Cũng không rửa sạch tôi tắm chiến tích
Dù tôi là một tên lãng tử trái tim mang
đầy thương tích
Hay tôi là một tên gàn không bao giờ
chịu khuất phục.
Nhưng không là quý dũ
Nên rất sợ bấy sự tử của anh.*

TÔI BÁN

*Tôi bán tình yêu bằng một số tiền
Đủ mua kinh nghiệm máu xương
Kinh nghiệm cuộc đời
Tôi cắt tóc đi tu và bị đuổi khỏi chùa
Vì tội chép kinh tình yêu trong giờ học đạo
Thầy bảo tôi quá người đời
Về thôi về với cuộc đời
Giữa cuộc đời tôi là đứa trẻ sơ sinh
Không đủ sức tránh những mảnh đời ma quỷ
Và hèn nhát không dám lột trần từng ý nghĩ
Thì còn muốn thắng ai ?*

HOA VÀ SƯ TỬ

*Tôi muốn nói với anh một lần trước lúc chia tay
Đoạn kết của tình yêu hiện tại
Như một bông hoa héo tàn
Chương tình yêu nhiều đoạn trích ngang
cho những người con gái khác.
Từ khi anh lập vườn hoa và nuôi sư tử
Những đóa hoa biết hát biết cười
Anh đã mua với một giá rất hời
Để điểm tô cho khu vườn tình xuân sắc
Vẫn có những điều bất trắc xảy ra
Cho những bông hoa tan tác
Vì con sư tử không biết nghe hát và ngắm hoa
Còn anh là tên làm vườn tồi
Hoa tình yêu không thể nào tồn tại
Bằng tham vọng của anh.*

MỘT CUỘC RONG CHƠI

*Có đôi lúc tôi thềm dừng lại cuộc đi xa
Để bước xuống một sân ga nào đấy
Nỗi đau xưa tím bầm như bông giấy
Sẽ tàn đi rồi xanh lại giữa đời*

*Có đôi lúc tôi thềm một cuộc rong chơi
Trên đỉnh mùa xuân với cùng bè bạn
Giữ đầy tay tiếng cười lãng mạn
Như những đứa trẻ vô tư chưa vương bụi đời*

*Có đôi lúc tôi thềm được sống bên anh
Những phút mong manh nhưng đầy hạnh phúc
Để biết tình yêu là có thật
Dù được thua không đánh mất chính mình*

ĐÔI LÚC

*Đôi lúc tôi thấy mình khinh bạc
Kiêu sa đặt từng bước chân ngà lên khu vườn
cấm - oai phong và kiêu hãnh vì dám yêu anh -
một con người lãng tử - hội đủ ngôn từ quý dữ
Rất phong trần - phản bội - ma vương
Nhưng đôi lúc rất dễ thương như một cậu học trò
Tôi thấy mình can đảm - dám yêu và dám hy
sinh - mang vương miện đi chặn bò. Một
vương nữ mất ngôi khóc tình yêu đã chết.
Tôi không tiếc
Chỉ tiếc mình bất lực trong một cuộc chơi.*

LỜI KẾT

*Lời kết của tập thơ này
Gửi vào trong gió tung bay*

*Sáu mươi bài thơ
Là sáu mươi bông hồng rực rỡ*

*Mỗi một bông hồng
Mang một niềm trần trở
Kết tình bằng hơi thở tình yêu*

*Riêng tặng người thơ
Trong thơ.*

Đà Lạt - Mùa trung thu
Viết xong ngày 10/9/2002

Trái tim của những giai điệu

HOÀNG THỐNG

... Đó chính là cảm nhận của tôi khi đọc tập thơ mới của Dòng Sông Trương Thị Giàu - “Giai điệu từ trái tim”

Đi qua từ tập thơ đầu “Tình của Dòng Sông” đến tác phẩm lần này - Trương Thị Giàu vẫn chứng tỏ khả năng bồi đắp của một Dòng Sông lớn - ngưng kết mặn nhạt chất phù sa của cuộc đời cho người đọc khám phá và thưởng thức một tâm hồn, một bản sắc thơ khá đặc biệt, gây ấn tượng.

Bắt nguồn từ dòng sữa vĩ đại của thiên nhiên Đà Lạt nuôi lớn hồn người, chị vẫn dành cho xứ sở của mình những vần thơ rung động yêu thương. “Những thành phố trong nhau”, “Đà Lạt thương”... với sắc vàng hoa Mimosa tràn ngập, bóng liễu, mặt hồ như gương soi, hay đôi thông vì vút dưới chân những bức tượng và cả đêm vàng vọt lay lắt ngọn đèn hoang vắng v.v... tất cả đều gây cho người đọc - những ai chưa đi thì muốn đi và ai đã tới thì “Trái tim gửi trọn một phần khi xa” (N.T.K)

Song giai điệu chính ngân lên trong thi phẩm vẫn không phải là cảnh tươi vui, huyền ảo nhịp sống đời thường, của bạc vàng quyền quý đi du lịch mà là giai điệu của chính tâm hồn tác giả vọng ra. Những tiếng buồn vời

vội, tiếng yêu ngút ngát, ước mơ trần trở và sự kiếm tìm...
luôn luôn đập hồn trên các trang viết của thơ.

Âm ảnh của quá khứ về một tình yêu không trọn.
Những kỷ niệm xưa dồn dập hiện về : Một mùa phượng vĩ
đỏ rực, một dãy hoa tím ngắt bằng lăng, một mùa thu vàng
sắc lá rồi đến những chiếc “hôn liêu” những vòng tay ấm áp
- Lời nói yêu thương trên vành môi còn dấu ấn... tất cả đều
rũ rượi một nỗi buồn, chùng cất lên thành dòng nước mắt.
Tiếng thở dài như khi nhà thơ nói về cơn mưa :

“Chiều ấy

đã thành xa lắc

Em chợt thềm ánh mắt tím ngày xưa

Bỗng giật mình thấy mắt em mưa”.

Hoặc đây là đặc trưng của cái khóc ào ào của người
con gái :

“Mưa rơi

Hay nước mắt rơi

Mưa ở ngoài trời

Mưa ở trong em”.

Ai chẳng có lúc buồn trong đời “Ngổn ngang đường
nọ, nỗi kia. Ruột tằm chín khúc như chia tằm lòng”
(Nguyễn Du). Và tình yêu có lẽ phần lớn là nguồn gốc của
nỗi đau. Tác giả bộ phim của nước Vê-nê-du-ê-a đã đổ cho

nhân vật Mariu nói đại ý : đến chết mà chưa được yêu thì có thể coi như chưa được sống. Lại cũng nói “Tình yêu không có tội lỗi, song nó gây ra bao đau khổ bất hạnh cho con người”.

Song ở Dòng Sông đã được nhân lên bao nhiêu lần về nỗi buồn, khác nhau bao nhiêu cung bậc. Khi thì sắt lại thành miếng, khi nó gậm nhấm bào mòn... cái đáng trân trọng ở đây là tác giả dám nói lên, cầm cái buồn như ngọn lửa đem soi sáng, tạo ra sự cân bằng.... Tác giả tự trả cho mình cái nợ phải đi vay là những khát khao ước vọng được yêu và được sống - “Chiếc lá tình yêu” là khởi đầu cho cuộc hành trình vào tình yêu với sự hóa thân lãng mạn, cháy bỏng niềm hy vọng :

*“Em bước vào chiếc lá xinh
Để hoàn thiện nốt biến trình tình yêu”*

Dù chỉ qua ánh mắt của người dựng nhà thơ cũng như chạnh lòng :

*“Cúi nhặt một ánh mắt trong
Cài lên mái tóc thơm nồng tình ai”*

Nhà thơ sẵn sàng đón nhận :

*“Nơi anh về có những hàng thông
Nơi anh đến có Dòng sông em chảy”*

(Huyền thoại em)

Đi giữa mùa xuân lộng gió, biết bao cỏ lạ hoa thơm
mà vẫn thấy thiếu :

*“Nắng chiều gió lộng rừng thông
Chạm xuân còn thiếu một vòng tay ôm”*

Thì ra bất luận cảnh đẹp nào không có tình yêu cũng
hóa thành sông nhạt. Không mong ước nào hơn là trong
mỗi con người hãy bảo tồn hạnh phúc, gửi lại trong ta những
kỷ niệm của một thời tươi đẹp như :

*“Anh và em
Ai ?
Nổi bờ thực mộng
Giữa cuộc đời dài rộng mệnh mong
Để phượng hồng mãi cháy đỏ chờ mong
Từng phiến lá vẫn xanh hy vọng”*
(Nói với anh)

Không được yêu trọn vẹn bằng cả trái tim, nhà thơ
lấn vào trong chiêm bao, trong mộng mị, trong vũ trụ khoáng
cho mình cánh áo của một chinh nhân đi tìm hạnh phúc.
Xưa Xuân Diệu cũng vì yêu mà đã khốn khổ đi tìm “Ngọc
Lam Điền, tìm nước Ngọc Tuyền nhưng không được”.

Ngày nay Dòng Sông sỏi cánh đi tìm trong “Động
hoa vàng”. Nhưng ở đâu và đã tìm được gì ?

*“Em lê gót ngọc đi tìm
Vàng hoa thấp thoáng cuối triền nước mây”*

Ngược lên núi tìm thơ và tìm mơ giữa cuộc đời đang
náo nức của những cặp tình nhân trẻ. Nhà thơ của chúng ta
thì đi tìm lại chính mình - Nhật mơ ước giữa dữ dằn của
cuộc sống :

*“Còn tôi tìm lại chính tôi
Nhật mơ ước giữa cuộc chơi dữ dằn”,
(Tình lưu ly)*

Dĩ vãng đã để lại biết bao hoài niệm, buồn vui thương
nhớ, yêu mong. Hiện tại nuôi trong mình những khát vọng, mơ
ước. Thơ Trương Thị Giàu đã vượt ra ngoài tầm cá thể mang
tiếng nói đại diện cho cả lớp người, cho cả một giới. Tôi nghĩ
điều đó nó có ý nghĩa tích cực - rất nhân bản của tác phẩm.

Sự hiện diện là một nhân vật trung tâm của thi
phẩm. Ở chị, giữa hai nửa mộng và thực tức là giữa con
người trong thơ và con người ngoài đời với những nét bản
chất của tư tưởng, tình cảm, nghĩ suy được trộn vào nhau
nâng lên thành một điển hình của nghệ thuật. Theo luận lý
của văn chương khi đã là nhân vật văn học thì tất nhiên
những biểu hiện đó chỉ là tượng trưng, mang bóng dáng của
cuộc đời - chứ chưa hẳn cuộc đời hoàn toàn như thế - mà
ngược lại chỉ để nói cho rõ cái tình của tác giả mà thôi !

Thơ Trương Thị Giàu - Căn bản là thơ tình yêu,
không có tình ấy thì cũng không có thơ ấy. Cái tình đã trở

thành đầu mối tạo nên phong cách đặc biệt của thơ chị về âm điệu. Những câu thơ co giãn tự nhiên, tuần tự phát triển không có chút gượng ép nào. Lô gích trong ý tứ - táo bạo, biến hóa trong ngôn từ, mượt mà trong giọng điệu. Hình ảnh thơ đặc sắc. Tất cả hài hòa đan quện một cách nhuần nhuyễn cốt sao biểu lộ được tâm trạng cảm xúc rõ nhất. Đi đến người đọc bằng con đường ngắn nhất “Chở bao nhiêu đạo thuyền không khẳm” (N.Đ.C). “Văn dĩ tải đạo” đó là mục đích của thơ ca.

Chúng ta lấy làm lạ trong những câu thơ sau đây :
Một đóa hoa buồn trên tay, một dòng nước mắt đang chảy xuôi... tự nhiên tác giả bỏ vào chữ “ngược”

*“Trên tay một đóa hoa buồn
Một dòng nước mắt ngược nguồn về Anh”*
(Một đóa hoa buồn)

Rất bất ngờ và thú vị - thì ra chỉ một cái ngoáy đầu ấy để nhìn lại quá khứ hoặc cái lộn lên để nhìn một phương - phương ấy có anh - niềm hy vọng thật vô cùng đắt giá ! Tôi cũng chưa từng thấy chữ “Zem tình ái” nói bao giờ trong thơ và có lẽ ở Trương Thị Giàu mới là một :

*“Tình cho em - Anh chỉ có một zem
Zem tình ái của riêng em huyền thoại”*
(Huyền thoại em)

Hay đặc biệt câu thơ sau đây :

*“Quần queo nổi nhớ trên cành
Trăm năm em giữ để dành cho em”*

Và thật hình tượng cây này :

*“Vành môi cong nét cầu vồng
Nụ cười lửa hạ đốt lòng... người đứng”*

Chỉ một chữ “Thao láo” mà bùng lên cả giấc mơ đang chìm trong say tỉnh - ngộ ngĩnh, thật thà đến vậy mà được “thơ hóa” cũng trở nên kỳ diệu :

*“Giật mình từng bước tỉnh say
Mất thao láo mở về ai cuối trời”*

(Động hoa vàng)

Tính chất hiện đại của ngôn ngữ được tác giả thường xuyên sử dụng với sức khám phá độc đáo - biến đặc thù của những cái trừu tượng không có hình khối, sắc màu, những vật vô tri được cụ tượng hóa, nhân cách hóa tạo nên những hình ảnh sống động. Xen bên cạnh những từ Hán Việt tưởng như cũ “Biến trình” “Tình trường” “Kiêu sa” “gót ngọc” những chữ lặp lại nhiều chỗ như “đau đời” “ngổ đời” “chiêm bao” “phiêu du” “đi hoang” “mộng寐” v.v... Song vì đặt đúng chỗ mà hạn chế người đọc sự nhàm chán. Những câu thơ như thế này vẫn gây hấp dẫn kỳ lạ đối với bất kỳ ai :

*“Em đi tìm động hoa vàng
Rừng phong in bóng áo hoàng hôn bay”*

Cổ điển đến mầu mực ! Thơ nhìn chung của Trương Thị Giàu là sự phối hợp đan cài những yếu tố nói trên tạo nên những âm sắc đa diện, sự biểu đạt phong phú - và biến hóa đa dạng phức tạp của tâm trạng. Vì thế cũng cái tình ấy, cuộc đời ấy mà thơ vẫn không bao giờ nói hết -và lúc nào chúng ta cũng thấy mới lạ, kỳ vĩ !

Hẳn trong tiềm thức nhà thơ - Chị nghĩ sẽ không bao giờ lấy thơ làm mục đích sống “Cơm áo không đùa với khách thơ” (X.D) và có lẽ cũng không nghĩ làm thơ để trở thành sự vĩ đại tôn sùng ! Thơ chị thường mang đậm nét tính ngẫu hứng - giải tỏa những cảm xúc - chính vì vậy có chữ, có câu cần được gia cố công phu hơn - để đạt về vần và tránh sự lặp lại...

Song tôi cũng như các bạn vẫn thấy bùng lên nỗi nhớ yêu trân trọng nhà thơ và đặc biệt thi phẩm cây bút nữ xuất sắc của thành phố Hoa Đà Lạt cao nguyên có nỗi buồn như khói như sương đã vượt lên chính mình để sống, để viết cho đời, bằng nghị lực và tâm hồn đa cảm - có lúc phải đánh đổi cả “canh bạc cuộc đời” để có được những giai điệu vang vọng của thi ca, nên không nói là bất hủ.

Hà Tây, 6-2002

Cung bậc tình cảm trong giai điệu từ trái tim

HỒ VĂN HÙNG

Giai điệu trái tim ngân lên nhiều cung bậc tình cảm tràn ngập nhung nhớ - buồn thương giận hờn - tiếc nuối trong trạng thái động. Ta bắt gặp những cung bậc trên trong không gian của người trần - nhưng sao đẹp thế nhất là những hình tượng nhân vật trữ tình trong thơ có nỗi nhớ hiện hữu rất đời - nhưng qua con mắt thơ nỗi nhớ mới đa chiều suy tưởng hơn, để lại trong lòng người đọc những cảm xúc giàu tính nhân văn như trong bài thơ “Giận”, chỉ là trạng thái cảm xúc Giận mà đã nói hộ hàng triệu trái tim ngập ngừng đang yêu. Khổ thơ 1 và 2 - là cái buồn thực của người đời - khi gặp cơn giận thực.

Đến khổ kết chúng ta bất ngờ thật sự khi gặp hành động của bốn phận.

*“Em đi xúc gạo lấy nồi nấu cơm”
và gặp hành động yêu, cơn giận yêu*

“Đốt cho cơn giận cháy thơm... anh đền” có lẽ để diễn tả sự quặn thắt của nỗi đau chia ly, tan vỡ, sự nhớ nhung đến tột độ - sự lãng mạn đến vô cùng - sự mời gọi đến vô vọng mà chị đã tìm đến với những vần lục bát chẳng, bởi

vì những bài lục bát của chị đủ sức chuyển tải cái lãng mạn đến độ chơi vui tiếu nuối như con người trong cõi mộng - có chớm ngọt ngào

*Thu chia từng chút nắng hanh
Tôi vẽ nỗi nhớ vòng quanh nụ cười.*

...

Có đắng cay - xóa đau và tự ru ngủ lòng mình bằng độc thoại.

*Chiều đi sót hạt nắng rơi
Mà nghe từng nỗi đau đời lên ngôi
Xoa tay phủi nỗi buồn tôi
Gọi vào trong nhớ mờ cõi... tình trường.*

(Đêm Thương)

Trước đây chị Hoàng Mai - Chủ nhiệm câu lạc bộ Thơ Lâm Đồng - đã từng giới thiệu - Dòng sông Trường Thị Giàu là cây lục bát của tỉnh nhà là không ngoa - dù chị rất khiêm tốn khi nhận định và đánh giá mình qua những vần lục bát thân thương.

*Tôi làm thơ cũng dễ thương
Vì tôi có cả một chương thơ buồn
Mây nghe mây đổ mưa tuôn
Người thơ nghe được có buồn như tôi*

(Một chương thơ buồn)

Khi tôi đọc những dòng lục bát của chị, tôi bị cuốn hút ngay với sức lắng sâu - độ mượt mà và thật tự nhiên tôi dành cho tác giả một đồng cảm chân thành đặc biệt nhất. Dù tôi biết tác giả không bao giờ chịu sẻ chia mà chỉ là giải tỏa tâm trạng trong thơ mà thôi. Nói một cách khác tác giả chỉ mượn thơ để giải tỏa tâm trạng của mình ở phần cuối thi phẩm - Trương Thị Giàu đã bất ngờ chuyển một bước ngoặt với chùm thơ tự do, tôi biết Dòng sông không chuyên về thể thơ này. Có lẽ chị viết như một cách thể nghiệm chính mình. Nhưng rồi chị cũng thành công ở cách viết thể nghiệm này, với những bài thơ “Thành phố trong nhau - Huyền thoại em - Sân khấu đời - Hoa và sự tử - Đốt cháy tình cầu - Tôi bán - Nói với anh v...v...” đã biểu đạt được ngọn sóng tình cảm khi ở đầu ghềnh lúc ở cuối sông. Tôi thừa nhận ngôn ngữ trong sáng bình dị. Nhưng rất độc đáo mang ấn số của nỗi nhớ, nâng lên bình diện rất thơ

Có một chiều như lạ như quen

Em đặt từng bước chân lên mùa hạ

Và bất chợt em thấy mình xa lạ

Giữa cuộc đời giữa thành phố không anh

Đà Lạt rất tình Đà Lạt xanh

Căng sợi nhớ mong mảnh từ phố núi

(Thành phố trong nhau)

Nhớ đó mà mất đó. Nếu không có mất mát thì lấy gì để nhớ ? Chính vì thế thơ trở thành hoài niệm... để lại ký ức buồn...

*Đến đi bây giờ và mãi mãi
Vẫn giọt buồn tuôn chảy một dòng em
Tình cho em anh chỉ có một zem
Zem tình ái của riêng em huyền thoại.*

(Huyền thoại em)

Những bài thơ trên tuy không phải sở trường của chị - nhưng chị vẫn thành công ở mảng thơ này, nó đã hài hòa giữa cái mộng và ảo , người thơ người đời v...v...

Giai điệu từ trái tim là nốt nhạc tình cảm khát khao cuộc sống đạo và đời...

*Tôi từ trong cõi vô thường.
Theo anh đến chốn tình trường mất nhau*

(Ru đời)

hay : *Tôi cắt tóc đi tu và bị đuổi khỏi chùa vì tội chép kinh tình yêu trong giờ học đạo*

(Tôi bán)

hoặc : *Tôi đánh vật với từng con chữ
Để tìm ra ngôn ngữ sáng tạo nền minh triết trong tôi
đang lẫn trong cái chung của cuộc đời.*

(Đốt cháy tình cầu)

Giai điệu trái tim mang cái buồn thánh thiện trong cô đơn lại gọi cô đơn - sự trống vắng hoang vu của trái tim, đều nằm trong không gian, thời gian cô đơn.

Qua bài viết của Đặng Quốc Khánh đã nhận định, tôi nghĩ giai điệu từ trái tim thật sự là một dòng sông thơ.

Thế thì sự trải nghiệm của chủ thể sáng tạo văn chương qua những câu gừng cay muối mặn, trên từng lá thông xanh...

(Hương tình yêu)

LangBian núi vẫn đầy mây

Rượu cùng với bạn vui đầy buồn vui

Thật sự là con đò thơ trôi trên dòng sông thơ ấy. Giai điệu trái tim còn rất nhiều điều để nói để bàn, xin nhường lại cho người yêu thơ cùng suy gẫm, với tư cách người yêu thơ tôi hy vọng con đò thơ của Dòng sông Trương Thị Giàu theo không gian và thời gian sẽ chở nhiều thơ hơn đến với người yêu mến thơ

Di Linh, 2/8/2002

Đôi điều với

“Giai điệu từ trái tim”

CỦA DÒNG SÔNG TRƯƠNG THỊ GIÀU

ĐẶNG QUỐC KHÁNH

(Hội viên Hội văn học Nghệ thuật Bình Định)

Sau “Tình của Dòng Sông” (NXB Văn hóa – Dân tộc – Hà Nội 2001), “Giai điệu từ trái tim” là tập thơ thứ hai thể hiện rõ cá tính, bút pháp thơ độc sáng của Trương Thị Giàu. Bằng chính cuộc sống mình, bằng tình yêu máu thịt với thơ, bằng tâm hồn bộc trực phóng khoáng đậm chất Nam Bộ, chị đã chân thực giải bày nỗi lòng nỗi đời của mình trong thơ. Không trau chuốt, không khiên cưỡng, không triết lý cao đạo, thơ Trương Thị Giàu bình dị, tự nhiên như đời thường của chị, nhưng chính sự tự nhiên bình dị ấy đã làm cho thơ chị rất tâm trạng, gợi cảm, tạo được dấu ấn trong tâm thức người đọc. Tôi nghĩ “Giai điệu từ trái tim” thực sự là “một dòng sông thơ” tràn ngập mộng và thực, hờn giận và yêu thương, khổ đau và hạnh phúc, buồn và vui, hội ngộ và ly biệt. Không xét đến nghệ thuật ngôn từ, tiết tấu, thi pháp... chỉ với “cái tình”, Trương Thị Giàu đã

đồng cảm được người đọc bằng “giai điệu từ trái tim” mình. Có bài tình ý quặn thắt, mãnh liệt như cuồng phong thác đổ, có bài tình ý mong manh yếu đuối như hơi thở sắp lụi tàn, có bài trêu mếu dịu êm, se sắt đến nao lòng. Nhân vật trữ tình trong những bài thơ bằng bạc, thấm đẫm tâm tình tác giả. Có khi là nỗi cô đơn trống vắng xa lạ giữa đất trời thơ mộng của thành phố hoa Đà Lạt nơi tác giả sống :

*“Có một chiều như lạ như quen
em đặt bước chân lên mùa hạ
và bất chợt em thấy mình xa lạ
giữa cuộc đời giữa thành phố không anh”*

(Thành phố trong nhau)

Có khi là nỗi xót xa khi chiều xuống, day dứt bồi hồi nghe đêm héo hắt quanh hiu :

*“Có nghe Đà Lạt chiều rơi
dư âm như thể một lời nước non
câu thơ tình viết chưa tròn
lời thơ chưa cạn đã mòn bút thơ”*
(Đà Lạt chiều thương)

và

*“Âm thầm đêm tiễn chiều đi
tình tôi theo cánh chim đi trọn đời
tìm mua chưa được nụ cười
thôi về hong gốc cây đời lạnh căm”*
(Bài thơ cho tôi)

Có khi là da diết đợi chờ bóng hình “anh” để rồi thất vọng thấy mình thua trắng trong “canh bạc cuộc đời” và ân hận ăn năn vì mình đã tự làm khổ mình :

*“Trắng đêm thức đợi bình minh
lật con bài cuối biết mình đã thua
ngã nghiêng ngọn cỏ gió đùa
cúi đầu đứng trước cổng chùa ăn năn”.*
(Canh bạc cuộc đời)

Nhân vật trữ tình trong “Giai điệu từ trái tim” mang tâm trạng chính tác giả luôn khát khao một tình yêu đích thực nhưng chỉ nhận được những chua chát, đắng cay, dằn vặt, hoang tưởng. Tôi thật xúc động khi bắt gặp trong tập thơ những câu lục bát đa sầu đa cảm đầy hoài niệm, nuối tiếc :

*“Bay hoài đã mỏi cánh chim
tình yêu đích thực biết tìm ở đâu ?
Hoa tóc nở trắng trên đầu
Tôi đem đi bán nỗi sầu của tôi.
Trở trần thì cũng thế thôi
Đắng cay đã uống mềm môi lâu rồi
Vì ai tôi đến chợ đời
Bán thương bán nhớ để rồi bơ vơ”.*
(Lối vào trái tim)

Trước đây Tản Đà từng “gánh thơ lên bán chợ trời”, Hàn Mặc Tử từng rao gọi “Ai mua trăng tôi bán trăng cho”. Bán thơ, bán trăng, Tản Đà và Hàn Mặc Tử đã gây được ấn tượng. Nay Trương Thị Giàu “bán nỗi sầu, bán thương bán nhớ” ở chợ đời để rồi bơ vơ - càng gây được ấn tượng cho người đọc, biểu hiện được tâm trạng buồn chán, hụt hẫng đau xót, sầu khổ vì thế thái nhân tình.

Tận cùng đau khổ thường là hạnh phúc. Nỗi đau cực độ thường kết tinh những vẻ đẹp lóng lánh lung linh. Dòng Sông Trương Thị Giàu đã nhận ra điều đó trong một thứ hạnh phúc vừa ngọt ngào vừa bỏng rát :

*“Tình cao như núi như non
Em con sông chảy mỗi mòn trong nhau
- Khi anh bù đắp nỗi đau
Là em tuôn chảy một màu lưu ly”*
(Con đường chia ly)

Không cần trích dẫn nhiều, cũng không cần nói nhiều vẫn có thể khẳng định trong “Giai điệu từ trái tim” Trương Thị Giàu đã có những bài thơ hay và thế mạnh của chị là thơ lục bát. Thơ mà câu chữ cầu kỳ sáo ngữ thì giả tạo, vụng về thô ráp dễ dãi thì ngô nghê. Trương Thị Giàu tránh được hai nhược điểm đó. Thường nhật chị phải tất bật với bộn bề công việc để mưu sinh, lo lắng cho gia đình. Chị luôn phải chạy đua tốc lực với cuộc sống nhưng vẫn đều đặn

sáng tác những bài thơ mới. Tin rằng với sức sống và sáng tạo như vậy, sau “Giai điệu từ trái tim” chị sẽ tiếp tục cho ra mắt những tác phẩm phong phú khác và suốt đời chị luôn gắn bó với thơ, sống chết với thơ như chị tự nhủ :

*“Em không là biển tôi
Mà chỉ là Dòng Sông
Âm thầm một dòng chảy
Giữa thơ buồn mệnh mỏng”*
(Dòng sông em)

hay

*“Tôi bay như cánh chim bằng
Hóa thân vào cõi vĩnh hằng của thơ*
(Tình lưu ly)

Nhà sáng tác văn học Đà Lạt
Tháng 6/2002

Đà-lạt mùa xuân

Thơ: TRƯƠNG THỊ GIẤU

Nhạc: Đ. H. PHYPHY

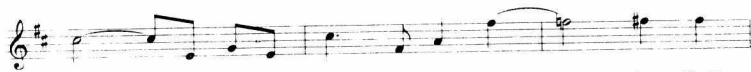
Adagio - Ad lib

Thương hoài Đà-lạt mùa xuân, từng cơn mưa

nhẹ rung rung trong lòng. Nắng chiều gió lộng rừng

thông, chạm xuân còn thiếu một vòng tay ôm. Thương

hoài. thương hoài Đà-lạt hoàng hôn, lang thang dốc có chiều thơm dãi

người. Chạm xuân, chạm xuân còn thiếu nụ cười, mùa xuân em

bỗng hoá người rong rêu. Thương

Chậm hơn

hoài Đà-lạt mùa xuân, từng cơn mưa nhẹ rung rung trong

lòng. Nắng chiều gió lộng rừng thông, chạm xuân còn

thiếu một vòng tay ôm. Chạm xuân còn

thiếu một vòng tay ôm.

Huyền thoại em

Thơ: TRƯƠNG THỊ GIAU
Nhạc: THANH CHUÔNG

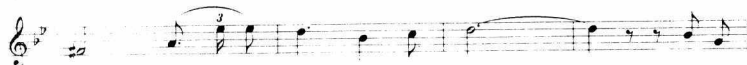
Andantino lamentoso

Em đếm bước trong mùa thu lộng gió Mắt thông

nhìn nghiêng ngó nỗi buồn em Tóc thông bay phủ đường đến trái

tím Vàng phấn rắc lên miến ký ức Xe rời

bến em bỗng thành xa lắc Bến đợi chờ xanh ngắt một chiều

mong Nơi anh về có những hàng thông Nơi anh đến có dòng sông em

cháy Đến đi bây giờ và mãi mãi Vẩn giọt

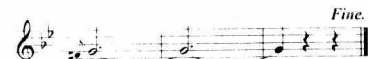
buồn tuôn chảy một dòng em Tình cho em anh chỉ có một

zem, zem tình ái của riêng em huyền thoại (Em đến...)

...ái của riêng em huyền thoại Zem tình ái của riêng em huyền

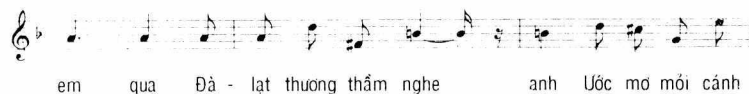
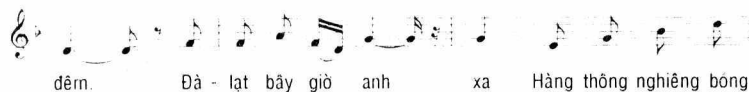
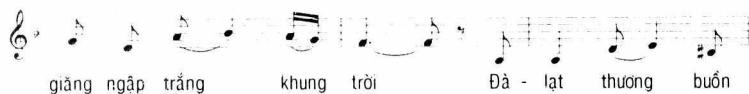
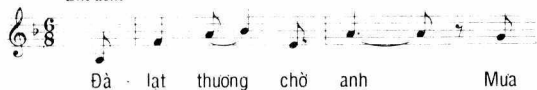
thoại.

Đà-lạt thương

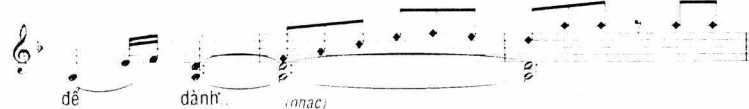
Thơ: TRƯƠNG THỊ GIÀU

Nhạc: Đ. H. PHYPHY

Êm đềm

Rall.

Tình của dòng sông

Ca khúc: GIAO TIỀN
Lời thơ: TRƯƠNG THỊ GIÀU

The musical score is written in G major (one sharp) and 4/4 time. It consists of nine staves of music with Vietnamese lyrics underneath. The melody is simple and melodic, with some repeat signs and a coda at the end.

Anh ví em như một DÒNG SÔNG Tình yêu em
(Xin cảm ơn anh) yêu DÒNG SÔNG Bằng con tim

như những đợt sóng ngấm Vì bởi tình em quá mệnh mỏng
thơ với cá tấm lòng Dù đời còn dòng bão can qua

Nên có lúc DÒNG SÔNG nổi sóng Anh ví em như
Mong ước cho DÒNG SÔNG chảy mãi Xin cảm ơn anh

một DÒNG SÔNG Nước xanh trong nước chảy thành dòng
yêu DÒNG SÔNG Giữa lòng dòng đau khổ dòng đời

Với những chiều thương nhớ mong với với Anh đã
Vội cá tình yêu đắm say tuyệt vời Gom nghĩ

yêu DÒNG SÔNG thật lòng anh ơi ! Anh đã
suy thân thiết về DÒNG SÔNG...

báo anh yêu DÒNG SÔNG Với cá nổi buồn, nổi vui

Và bởi DÒNG SÔNG em chảy về đâu, đi đâu, đến

đâu và dừng lại nơi đâu hỏi em ? Xin cảm ơn anh... em !

♩ CODA

Thành phố trong nhau

ino. TRƯƠNG THỊ GIÀU

Nhạc: THANH CHUÔNG

Moderato affettuoso

The musical score is written for a single voice part on a grand staff. It begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 4/4 time signature. The tempo and mood are indicated as 'Moderato affettuoso'. The melody is composed of eighth and quarter notes, with some rests. The lyrics are written in Vietnamese and are aligned with the notes. The score includes a repeat sign at the end of the first line of music. The lyrics are: 'Có một chiều em nhặt nỗi buồn rơi Trên ai / trấn miền cao nguyên lạnh giá Gió ào ào tôi hôn liêu lên đôi / má Bò môi mềm nhấm nháp nỗi buồn em Có một / chiều như là như quen Em đặt từng bước chân lên mùa hạ Và bất / chợt em thấy mình xa lạ Giữa cuộc đời giữa thành phố không / anh Đà - Lạt rất tình và Đà - Lạt rất xanh Căng sợi / nhớ mong manh từ phố núi Đường chim bay hay con đường anh run / rủi Những con đường của thành phố không em Và chiều / nay vừa là vừa quen Con đường cũ chen dấu chân lữ / khách Một anh ma về em như thăm trách Dù thành phố / nào ta vẫn trong nhau. (Có một...) / nhau. Dù thành phố nào ta vẫn trong nhau'. The score ends with a double bar line and a repeat sign.

Có một chiều em nhặt nỗi buồn rơi Trên ai
trấn miền cao nguyên lạnh giá Gió ào ào tôi hôn liêu lên đôi
má Bò môi mềm nhấm nháp nỗi buồn em Có một
chiều như là như quen Em đặt từng bước chân lên mùa hạ Và bất
chợt em thấy mình xa lạ Giữa cuộc đời giữa thành phố không
anh Đà - Lạt rất tình và Đà - Lạt rất xanh Căng sợi
nhớ mong manh từ phố núi Đường chim bay hay con đường anh run
rủi Những con đường của thành phố không em Và chiều
nay vừa là vừa quen Con đường cũ chen dấu chân lữ
khách Một anh ma về em như thăm trách Dù thành phố
nào ta vẫn trong nhau. (Có một...)
nhau. Dù thành phố nào ta vẫn trong nhau

MỤC LỤC

Thành phố trong nhau	7
Huyền thoại em	8
Đêm Thương	9
Chiếc lá tình yêu	10
Tình yêu chỉ có một zem	11
Tia mắt	12
Bài thơ cho tôi	13
Canh bạc cuộc đời	14
Vì sao vô tình	15
Mưa tình	16
Lối vào trái tim	17
Con đường rợp bóng sầu đông	18
Sầu riêng trái tim	19
Giận	20
Động hoa vàng	21
Đà Lạt chiều thương	22
Mưa pha lê	23
Một đoá hoa buồn	24
Soi gương	25
Mưa	26
Nói với anh	27
Đâu thể nào xông xao	28
Dòng sông em	29

Tình lưu ly	30
Chiều ấy	31
Dấu ấn - vành môi	32
Một chương thơ buồn	33
Xa rồi	34
Ai buồn hơn ai	35
Yok Đôn	36
Rượu em	37
Một mi li tình	38
Ký ức vàng	39
Mùa yêu	40
Rừng sâu	41
Đà Lạt mưa	42
Vương nữ	43
Ru đời	44
Buổi chiều	45
Hòa âm tím	46
Ảo ảnh	47
Giọt nắng em chờ	48
Quán thương	49
Mưa xanh	50
Đà Lạt mùa xuân	51
Bướm lạ	52
Phố tình nhân	53

Tình cầu dĩ vãng	54
Đêm hội công chiêng	55
Huyền thoại em	56
Đốt cháy tình cầu	57
Sân khấu đời	58
Lời cuối cho anh	59
Kỷ niệm buồn	60
Hương tình yêu	61
Chiến tranh tình yêu	62
Tôi bán	63
Hoa và sư tử	64
Một cuộc rong chơi	65
Đôi lúc	66
Lời kết	67

Thơ
Dòng sông Trương Thị Giàu
NÓI VỚI ANH
(Giai điệu từ trái tim)

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ DÂN TỘC
19 Nguyễn Bình Khiêm - Hà Nội

Chịu trách nhiệm xuất bản :
LƯU XUÂN LÝ

Biên tập :
HOÀNG TUẤN CƯ

Trình bày và sửa bản in :
TRƯƠNG THỊ GIÀU

Bìa 1 và 4 : **TÁC GIẢ**
Ảnh : **NGUYỄN BÁ NHÂN**

GPXB số 72-985XB/QLXB cấp ngày 29/8/2002.
In 400 cuốn, khổ 12 x 19 cm tại Xí nghiệp Bản đồ
Đà Lạt. In xong và nộp lưu chiểu tháng 10/2002.

TỦ SÁCH THI CA

Thơ của vườn thơ

DÒNG SÔNG

TRƯỜNG THỊ GIÀU

Hội viên Hội Văn học Nghệ thuật
Lâm Đồng

✧ ĐÃ XUẤT BẢN :

✧ Biên soạn :

Lục bát xuân ca - 1999 - NXB Đồng Nai

Buồn qua bóng đời - 2000 - NXB VHDT

Thơ tìm người thơ - 2001 - NXB VHDT

Xôn xao nỗi nhớ - 2002 - NXB VHDT

✧ Thơ riêng :

Tình của Dòng Sông - 2002 - NXB VHDT

Nói với anh - 2002 - NXB VHDT

✧ Thi tuyển :

Thành phố thấp thoáng (Lâm Đồng)

Giọt nắng phương Nam (Văn nghệ Châu Đốc)

Một miền trăng (Văn nghệ Bình Định)

Hoa trên cát (Cam Ranh - Khánh Hòa)

Tiếng thơ (TP.Hồ Chí Minh)

Hương ngoại ô (Hà Nội)

✧ Cộng tác viên nhiều báo, tạp chí các tỉnh và thành phố.

ĐỊA CHỈ LIÊN LẠC :

4/12 Nguyễn Trãi - Phường 10 - Đà Lạt - Lâm Đồng

Giá 10.000 đ.